

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyně Mgr. Lucíí Trejbalovou ve věci

žalobce: X
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2019, č. j. X

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne ze dne 6. 8. 2019, č. j. MPSV-2017/162767-917, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Žaloba

1. Žalobce se domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu Práce ČR – krajské pobočky v Liberci (dále jen „úřad práce“) ze dne 14. 5. 2019, č. j. X. Tímto rozhodnutím úřad práce rozhodl podle § 44 odst. 3 a odst. 7, § 23, § 24, § 11, § 12 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, o poskytování příspěvku na živobytí ve výši 2 200 Kč měsíčně od srpna 2017 s tím, že měsíční výše dávky bude rozdělena do dílčích výplat – částka 1 000 Kč bude vyplácena převodem na bankovní účet a částka 1 200 Kč bude vyplácena formou typizovaných poukázek na nákup zboží.
2. Podle žalobce závěr žalovaného, že orgán pomoci v hmotné nouzi nemá povinnost zkoumat, X v řízení vedeném oddělením zaměstnanosti, ačkoli z nich mohli zjistit okolnosti ve prospěch žalobce. Vyjádření oddělení zaměstnanosti bylo hodnoceno zkratkovitě, otázky byly položeny sugestivně, v podstatě se jednalo o výsledky a k tomuto úkonu měl být žalobce přizván.
3. Žalovaný se nevypořádal s odvolací námitkou, že oznámení o zahájení řízení o změně výše příspěvku ze dne 14. 8. 2017 neobsahovalo důvody zahájení řízení. K tomu žalobce dodal, že v době oznámení zahájení správního řízení se ve správním spisu nenalézaly žádné podklady odůvodňující zahájení správního řízení.
4. Rovněž další odvolací námitku, ve které žalobce namítal, že přístup úřadu práce by znamenal, že i nedůvodné vyřazení z projektu před jeho závěrem by bylo důvodem ke snížení dávky hmotné nouze a že úřad práce sám tvrdil, že účast žalobce na projektu byla prokázána a že důvody vyřazení z projektu nejsou na straně účastníka, žalovaný nevypořádal.
5. Žalovaný měl možnost na oddělení zaměstnanosti ověřit, že žalobce výhrady a nesouhlas s podmínkami a pravidly účasti v projektu uplatnil, a zjistit, že správní řízení o vyloučení z evidence uchazečů bylo zastaveno, neboť ze strany žalobce nedošlo k žádnému pochybení. Žalobce nesouhlasil s tvrzením, že podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán a že k ověření skutečností týkajících se účasti na projektech nebyla potřebná součinnost žalobce. O provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni. Pokud jsou úřední osoby dotazovány o skutečnostech, které úřad práce pokládá za důležité pro správní řízení, jedná se vždy o výsledky za účelem získání důkazů. Právě součinností s žalobcem by byla zjištěna nesprávnost tvrzení, že se neúčastnil projektu, včetně objasnění důvodů hodných zvláštního zřetele týkajících se neoprávněného vyřazení. Oddělení hmotné nouze bylo od počátku řízení známo, že žalobce je veden v evidenci uchazečů o zaměstnání a že je v této věci veden správní spis, přesto si jej správní orgány nevyžádaly celý, namísto toho byly vyžádány zprávy a vzneseny telefonické dotazy k jednotlivým pracovníkům, přičemž takového dokazování se žalobce nemohl účastnit.
6. Tvrzení žalovaného, že ze spisové dokumentace nevyplývá, že po dobu pobírání příspěvku na živobytí žalobce prokazoval snahu svoji situaci aktivně řešit, nemá podklad ve spisu. Naopak ze spisu oddělení zaměstnanosti je zřejmé, že žalobce po celou dobu aktivně spolupracoval s úřadem práce a snažil se získat zaměstnání.

7. Žalobce zopakoval, že oznámení o zahájení správního řízení ze dne 14. 8. 2017 neobsahuje důvody pro jeho zahájení, ani poučení o právech a povinnostech v tomto řízení, žalobci proto nebylo umožněno uplatňovat svá práva. Vymezení předmětu řízení spočívá v uvedení skutkových okolností, jež tvoří skutkový stav, který má být v řízení dále podroben zkoumání a právně kvalifikován, a v uvedení toho, o jakých právech nebo povinnostech má být v řízení rozhodováno. Žalobce se dovolával závěrů Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541. Úřad práce pochybil, pokud zároveň v oznámení o zahájení správního řízení žalobci sdělil, že má možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a případně se k nim ústně nebo písemně vyjádřit. Z uvedeného je patrné, že úřad práce měl shromážděny všechny podklady, měl jasno o tom, jak ve věci změny výše dávky příspěvek na živobytí rozhodne, přesto žalobce neseznámil s předběžnými výsledky šetření nebo s předběžnými závěry. Žalobce zopakoval, že v době zahájení správního řízení se podklady ve spise nenacházely, což vyplynulo také z průběhu dalšího řízení, zejména z rozhodnutí úřadu práce ze dne 28. 8. 2017.
8. Podstatnou vadou řízení je skutečnost, že dne 14. 3. 2019 neproběhlo seznámení se všemi podklady rozhodnutí, neboť v protokolu bylo uvedeno, že veškeré dokumenty nejsou k dispozici, protože jsou u soudu. Úřad práce tedy neumožnil žalobci seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim, nepředložil mu kompletní podklady rozhodnutí, za které označil celý správní spis, který neměl k dispozici.
9. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud rozhodnutí žalovaného i prvostupňové rozhodnutí úřadu práce zrušil a řízení o změně výše příspěvku na živobytí zastavil.

II. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný k žalobě uvedl, že ke skutečnostem, které vyplynuly ze spisů oddělení zaměstnanosti, se vyjádřil ve svém rozhodnutí. Pokud měl žalobce výhrady s účastí na projektech, měl je uplatnit na oddělení zaměstnanosti. Jednou ze základních podmínek, aby byla osoba považována za osobu v hmotné nouzi, je předpoklad aktivity v rámci pracovního trhu nebo v rámci služeb zaměstnanosti. Žalobce je dlouhodobě v evidenci uchazečů o zaměstnání, splňuje tedy podmínku osoby v hmotné nouzi, ale účast v cíleném programu řešení zaměstnanosti nebyla prokázána. Žalovaný zdůraznil, že již dne 20. 3. 2017 podepsal žalobce poučení ke změně zákona o pomoci v hmotné nouzi, ve kterém byl řádně poučen o tom, že se měsíčně hodnotí možnost zvýšení příjmu vlastní prací, a to zejména započítáním výdělečné činnosti výkonem veřejně prospěšných prací či veřejné služby. Také byl seznámen s tím, že nebude-li po 6 měsících pobírání příspěvku na živobytí vykonávat veřejnou službu alespoň v rozsahu 20 hodin měsíčně, účastnit se projektů organizovaných krajskou pobočkou úřadu práce, osobou výdělečně činnou alespoň v rozsahu 20 hodin, osobou invalidní ve II. stupni, osobou s nárokem na podporu v nezaměstnanosti nebo podporu při rekvalifikaci nebo osobou uvedenou v § 3 odst. 1 písm. a) body 1 až 10 zákona o pomoci v hmotné nouzi, bude mu částka živobytí snížena na existenční minimum 2 200 Kč. Žalovaný uzavřel, že k přehodnocení nároku na dávku a její výši došlo v souladu s § 24 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Podle žalovaného napadené je rozhodnutí v souladu s hmotným i procesním právem, správní řízení netrpělo vadami, proto žalovaný navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul.

III. Replika žalobce

11. V replice žalobce zopakoval, že spis v době oznámení zahájení správního řízení neobsahoval podklady z oddělení zaměstnanosti. Možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí bez znalosti důvodů pro zahájení řízení brání skutečnému projednání shromážděných skutečností. Seznámení s poučením o změně zákona o pomoci v hmotné nouzi nemohlo dát žalobci odpověď na důvody zahájení řízení o snížení dávky hmotné nouze. Z odůvodnění původního rozhodnutí o snížení příspěvku na živobytí ze dne 28. 8. 2017 vyplynulo, že úřad práce nevzal do úvahy skutečnosti týkající se žalobcovy neúspěšné snahy zúčastnit se projektu organizovanému úřadem práce. Žalovaný neuvedl, zda v době před 28. 8. 2017, poté kdy byl žalobce neoprávněně vyloučen z projektu „Prokop“, mu byly nabídnuty jiné projekty organizované úřadem práce, nebo že by se jich odmítl zúčastnit. Naopak vyjádření žalovaného o telefonickém hovoru ze dne 11. 1. 2019 potvrzuje opak.

IV. Duplika žalovaného

12. Žalovaný trval na tom, že pokud by byla účast na projektech nabídnuta orgánem zaměstnanosti a žalobce by se projektů prokazatelně aktivně účastnil, nedošlo by ke snížení dávky pomoci v hmotné nouzi. Žalobce byl seznámen s novelou zákona o pomoci v hmotné nouzi písemně dne 20. 3. 2017 a současně byl poučen, že se měsíčně hodnotí možnost zvýšení příjmu vlastní prací a podmínka projevené snahy o zvýšení příjmu má následně vliv na stanovení částky živobytí a výši opakovaných dávek. Žalobce byl také seznámen s tím, že nebude-li se po 6 měsících pobírání příspěvku na živobytí mj. účastnit projektů organizovaných krajskou pobočkou úřadu práce, bude mu částka živobytí snížena na existenční minimum. Dále uvedl, že pokud je žalobce v evidenci uchazeče o zaměstnání, podléhá posouzení, zda a za jakých podmínek jsou žalobci nabízeny projekty, orgánu zaměstnanosti, nikoliv orgánu pomoci v hmotné nouzi. Oznámení o zahájení řízení ze dne 14. 8. 2017 obsahuje označení správního orgánu a předmět řízení, dále jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby, ve smyslu § 46 správního řádu. Důvody pro rozhodnutí se uvádějí v rozhodnutí ve věci dle § 68 odst. 3 správního řádu. Podle žalovaného písemné oznámení o zahájení řízení z moci úřední lze spojit s poučením o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu.

V. Triplika žalobce

13. Podle žalobce žalovaný ve svém vyjádření v podstatě sdělil, že žalobci nebyla účast na jiném projektu nabídnuta. Uchazeči o zaměstnání nelze přičítat k tíži způsob práce úřadu práce a jeho organizační strukturu a kompetence různých oddělení, která si nevyměňují informace. Zopakoval, že na začátku řízení nemělo oddělení hmotné nouze k dispozici správní spis oddělení zaměstnanosti. Dovoľával se rozsudku zdejšího krajského soudu č. j. 60 Ad 3/2018-33, který žalovanému vytýkal, že ve spisu nebyl k dispozici žádný úřední záznam o skutečnostech získaných žalovaným z úřední činnosti. K datu snížení dávky příspěvek na živobytí úřad práce nenabídl žalobci žádný projekt nebo jinou aktivitu pro zachování příspěvku na živobytí v původní výši.

14. Žalobce na podporu námitek týkajících se náležitostí oznámení o zahájení správního řízení odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2019, č. j. 8 Af 82/2015-55, podle něhož v rámci označení předmětu řízení je třeba, aby byla obecně vymezena práva nebo povinnosti, o kterých bude v řízení rozhodováno a též dosavadní skutková zjištění. Obdobně se vyjádřil rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Ads 177/2016-89 či č. j. 10 Ads 198/2014-41. Pouze je-li účastníkům řízení z oznámení o zahájení správního řízení z moci úřední zřejmý předmět řízení, mohou se vyjadřovat a kvalifikovaně hájit práva a oprávněné zájmy ve smyslu § 4 odst. 4 správního řádu a zvolit svou procesní aktivitu.

VI. Zjištění ze správního spisu

15. Dne 20. 3. 2017 byl žalobce poučen o změnách, ke kterým došlo v zákoně o pomoci v hmotné nouzi od 1. 2. 2017; poučení obsahuje informaci o tom, že nebude-li se po 6 měsících pobíráni příspěvku na živobytí žadatel mj. účastnit se projektů organizovaných krajskou pobočkou úřadu práce, bude mu částka živobytí snížena na existenční minimum 2 200 Kč, poučení žalobce podepsal.
16. Oznámením ze dne 14. 8. 2017, které bylo žalobci doručeno dne 21. 8. 2017, bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci změny výše příspěvku na živobytí. V oznámení byla současně určena lhůta, ve které se žalobce může seznámit s podklady pro rozhodnutí a případně se k nim vyjádřit.
17. Rozhodnutím ze dne 28. 8. 2017, vypraveným dne 29. 8. 2017, rozhodl úřad práce o snížení příspěvku na živobytí z 3 410 Kč na 2 200 Kč měsíčně od 1. 8. 2017. Rozhodnutí úřad práce odůvodnil tím, že s účinností od 1. 2. 2017 byl zákon o pomoci v hmotné nouzi změněn. U osob, které pobírají příspěvek na živobytí déle než 6 kalendářních měsíců, činí částka příspěvku na živobytí částku existenčního minima 2 200 Kč. Příspěvek je žalobci vyplácen nepřetržitě 6 po sobě jdoucích měsíců, zároveň není osobou, u které se nezkoumá zvýšení příjmů vlastní prací, ani osobou, která pobírá podporu v nezaměstnanosti, nebo podporu při rekvalifikaci, ani osobou, která má příjem z výdělečné činnosti v rozsahu alespoň 20 hodin v měsíci, ani osobou, která je invalidní ve II. nebo III. stupni, ani osobou, která vykonává dobrovolnickou nebo veřejnou službu v rozsahu alespoň 20 hodin v měsíci, osobu, která se účastní projektů organizovaných úřadem práce, ani osobou dle § 3 odst. 1 bod 1 až 10 zákona o hmotné nouzi. Rozhodnutím ze dne 24. 10. 2017 žalovaný toto prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
18. Rozsudkem zdejšího krajského soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 60 Ad 3/2018-33, byla rozhodnutí úřadu práce ze dne 28. 8. 2017 a rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2017 zrušena pro nepřezkoumatelnost. V dalším řízení vydal úřad práce dne 16. 11. 2018 nové rozhodnutí o snížení příspěvku na živobytí ode dne 1. 8. 2017 z částky 3 410 Kč na 2 200 Kč měsíčně, k odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí žalovaným zrušeno rozhodnutím ze dne 11. 1. 2019.
19. Úřad práce požádal oddělení zaměstnanosti o sdělení údajů týkajících se účasti žalobce na projektech organizovaných úřadem práce. Obdržel sdělení, že žalobce se projektu „Prokop“ nezúčastnil, protože nepodepsal seznámení s pravidly a tudíž nemohl být do projektu zařazen. V dalším projektu „Zpět do práce v Libereckém kraji“ se žalobce zúčastnil pouze úvodní schůzky, žádný z rekvalifikačních kurzů, které byly nabízeny, neabsolvoval.

20. Dne 26. 2. 2019 bylo žalobci do datové schránky zasláno vyrozumění účastníka správního řízení ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, výzva byla doručena dne 8. 3. 2019.
21. Dne 14. 3. 2019 se žalobce dostavil na úřad práce, byl s ním sepsán protokol o ústním jednání, z něhož vyplývá, že se chtěl seznámit se spisovou dokumentací. Kompletní spisovou dokumentaci však úřad práce neměl k dispozici, bylo uvedeno, že obsah spisu žalobce obdržel dne 11. 10. 2018 v digitalizované podobě do stránky č. 187, podklady č. 188 – 197 byly žalobci předány v listinné podobě včetně seznamu stránek. Do protokolu bylo dále uvedeno, že spis zasláný dne 11. 10. 2018 žalobce nemá, bude mu zaslán datovou schránkou. Dne 17. 3. 2019 se žalobce písemně k ústnímu jednání konanému dne 14. 3. 2019 vyjádřil, namítal pochybení při poskytnutí spisového materiálu, nesprávné a nepřehledné vedení spisové dokumentace, také namítal chyby při protokolaci. Dále žádal o poskytnutí konkrétních podkladů pro rozhodnutí a poskytnutí přiměřené lhůty pro vyjádření s tím, že teprve poté navrhne důkazy. Úřad práce reagoval písemně dne 11. 4. 2019 sdělením, v němž odkazoval na vyjádření ze dne 1. 4. 2019. Uvedl, že žalobci byla spisová dokumentace zaslána datovou schránkou a od str. 188 – 197 předána kopie dokumentů a jejich seznam. Úřad práce prodloužil žalobci lhůtu pro seznámení se s podklady do 10. 5. 2019. Spisová dokumentace do str. 187 byla žalobci zaslána nad rámec v příloze sdělení.
22. Rozhodnutím ze dne 14. 5. 2019 úřad práce rozhodl o poskytování příspěvku na živobytí od srpna 2017 ve výši 2 200 Kč. Konstatoval, že dle sdělení oddělení zaměstnanosti se žalobce zúčastnil v červnu 2017 úvodní schůzky projektu „Prokop“, do projektu nebyl zařazen, neboť odmítl podepsat seznámení se s pravidly a podmínkami účasti v projektu. Na základě sdělení oddělení zaměstnanosti měl žalobce také možnost zúčastnit se projektu „Zpět do práce v Libereckém kraji“, úvodní schůzka se konala 12. 2. 2018, do uvedeného projektu žalobce nenastoupil, neboť si chtěl promyslet nabídku rekvalifikačních kurzů. Žalobce tudíž není osobou prokazatelně se účastnící na projektech organizovaných krajskou pobočkou úřadu práce. Úřad práce konstatoval, že může zohlednit pouze prokazatelnou účast na projektu, nikoli původní snahu uchazeče o zaměstnání se projektu zúčastnit.
23. Žalobcovo odvolání žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 6. 8. 2019 a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný uvedl, že úřad práce v dalším řízení vycházel ze sdělení oddělení zaměstnanosti týkajících se účasti žalobce na projektech organizovaných krajskou pobočkou úřadu práce, přičemž bylo zjištěno, že žalobce se projektů nezúčastnil. Žalobci byla prodloužena lhůta pro seznámení se spisovou dokumentací do 10. 5. 2019, do uvedeného data se k úřadu práce nedostavil, proto úřad práce vydal dne 14. 5. 2019 rozhodnutí. Rozhodující podklady pro snížení dávky příspěvek na živobytí přitom žalobce obdržel dne 14. 3. 2019 pod č. 195 – 197. K odvolacím námitkám žalovaný konstatoval, že dne 20. 3. 2017 byl žalobce seznámen se změnou zákona o pomoci v hmotné nouzi a poučen o tom, že orgán pomoci v hmotné nouzi bude při posuzování stavu hmotné nouze zohledňovat snahu o zvýšení příjmu vlastní prací s tím, že nebude-li příjemce dávky po 6 měsících pobírání příspěvku na živobytí a) vykonávat veřejnou službu v rozsahu alespoň 20 hodin měsíčně, b) účastnit se projektů organizovaných krajskou pobočkou úřadu práce, c) osobou výdělečně činnou v rozsahu alespoň 20 hodin měsíčně, d) osobou invalidní ve II. stupni, e) osobou s nárokem na podporu v nezaměstnanosti nebo podporu při rekvalifikaci, f) osobou uvedenou v ustanovení § 3 odst. 1 písm. a) body 1 až 10 zákona o pomoci v hmotné nouzi (tj. osobou, u které se nezkoumá snaha zvýšit si příjem vlastní prací), bude

mu částka živobytí snížena na částku existenčního minima 2 200 Kč, přičemž toto poučení žalobce podepsal a neměl výhrady. Dne 11. 8. 2017 potom žalobce podepsal seznámení se způsobem výplaty příspěvku na živobytí s tím, že příjemci dávky, který pobírá dávku déle jak 6 měsíců v posledních 12 měsících, bude dávka vyplácena tak, že nejméně 35 % a nejvýše 65 % dávky bude vypláceno poukázkami opravňujícími k nákupu zboží ve stanovené hodnotě a změna výplaty bude od 1. 12. 2017, toto poučení žalobce také podepsal a neměl výhrady. Úřad práce zajistil sdělení oddělení zaměstnanosti, z nichž vyplynulo, že se žalobce nezúčastnil projektu „Prokop“ a projektu „Zpět do práce v Libereckém kraji“ a „Snadněji s Paktem zaměstnanosti Libereckého kraje“. Organ pomoci v hmotné nouzi zohledňuje pouze prokázanou účast na projektu, nikoliv prvotní snahu uchazeče o zaměstnání se projektu zúčastnit a není oprávněn zkoumat důvody, pro které se žalobce projektu nezúčastnil. Na základě dotazů adresovaných oddělení zaměstnanosti úřad práce zjistil, že žalobce se v období od června 2017 do března 2019 nezúčastnil žádného projektu ani rekvalifikace. Ze spisu nevyplývá, že po dobu pobírání příspěvku na živobytí prokazoval snahu svoji situaci aktivně řešit. Dále se již žalovaný zabýval opakovanými žádostmi žalobce o ustanovení právního zástupce. K námitce týkající se výplaty žalovaný uvedl, že způsob výplaty určuje podle § 43 odst. 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi, se způsobem výplaty byl žalobce seznámen.

V. Posouzení věci krajským soudem

24. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.
25. K projednání žaloby nařídil soud ústní jednání, k němuž se žalobce nedostavil. Žalovaný setrval na svých argumentech v písemných vyjádřeních k žalobě a dalším podáním žalobce.
26. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí úřadu práce o přiznání dávky hmotné nouze – příspěvku na živobytí ve snížené výši 2 200 Kč od srpna 2017, ve spojení s rozhodnutím žalovaného, s odkazem mj. na § 44, § 23 a § 24 zákona o pomoci v hmotné nouzi.
27. Podle 44 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi *změní-li se skutečnosti rozhodné pro výši dávky tak, že dávka má být snížena, provede se snížení dávky od prvního dne kalendářního měsíce následujícího po kalendářním měsíci, ve kterém tato změna nastala.*
28. Podle § 23 zákona o hmotné nouzi *výše příspěvku na živobytí činí, není-li dále stanoveno jinak, za kalendářní měsíc rozdíl mezi částkou živobytí osoby (§ 24 odst. 1) a příjmem osoby (§ 9 odst. 2), není-li osoba společně posuzována s jinými osobami (§ 2 odst. 1). Nemá-li posuzovaná osoby žádný příjem, rovná se příspěvek na živobytí částce živobytí posuzované osoby.*
29. Podle § 24 odst. 1 písm. f) zákona o pomoci v hmotné nouzi *částka živobytí osoby činí u osoby, která pobírá příspěvek na živobytí déle než 6 kalendářních měsíců, částku existenčního minima; zvýšení částky živobytí podle § 25 až 28 této osobě nenáleží. Toto ustanovení se nevztahuje na osobu, u které se nezkoumá snaha zvýšit si příjem vlastní prací (§ 11 odst. 3), osobu s nárokem na podporu v nezaměstnanosti nebo podporu při rekvalifikaci, osobu prokazatelně se účastnící na projektech organizovaných krajskou pobočkou Úřadu práce, osobu,*

kteřá je výdělečně činná, osobu, která je invalidní ve druhém stupni, a osobu, která vykonává veřejnou službu v rozsahu alespoň 20 hodin v kalendářním měsíci.

30. V první řadě se soud musel zabývat tím, zda se žalovaný řádně vypořádal s odvolacími námitkami žalobce. Je totiž povinností odvolacího správního orgánu přezkoumat napadené rozhodnutí v kontextu všech odvolacích důvodů a vypořádat se s nimi. Odmítne-li se odvolací správní orgán zabývat některou odvolací námitkou a nevypořádá všechny důvody uvedené v odvolání, je takové rozhodnutí považováno za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2009, č. j. 7 Afs 116/2009-70, rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz). Odvolací správní orgán však není povinen reagovat na každý dílčí aspekt uplatněných odvolacích důvodů, postačí, pokud lze z jeho rozhodnutí seznat, jak uplatněné námitky posoudil a z čeho přitom vycházel. Dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí nejsou důvodem nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
31. Soud připouští, že vypořádání odvolací námitky týkající se absence zákonných důvodů pro zahájení řízení o změně výše příspěvku na živobytí, je na hraně přezkoumatelnosti a že žalovaný se měl danou otázkou v odůvodnění svého rozhodnutí, které bylo již třetím odvolacím rozhodnutím v řadě, zabývat pečlivěji a svou argumentaci rozhojnit. Pokud ale žalovaný uvedl, že neshledal žádné závažné procesní pochybení, a že přezkoumávané rozhodnutí úřadu práce bylo vydáno mj. v souladu se správním řádem, a na úvodní pasáž odvolání, v níž žalobce nedostatky uvedení zákonných důvodů pro zahájení řízení namítal, reagoval tak, že žalobce byl dne 20. 3. 2017 seznámen se změnou zákona o pomoci v hmotné nouzi v tom směru, že mu bude příspěvek na živobytí snížen na částku existenčního minima 2 200 Kč, pokud nebude jako příjemce dávky po dobu delší než 6 kalendářních měsíců osobou, u které se nezkoumá snaha zvýšit si příjem vlastní prací, osobou s nárokem na podporu v nezaměstnanosti nebo podporu při rekvalifikaci, osobou prokazatelně se účastnící na projektech organizovaných krajskou pobočkou Úřadu práce, osobou, která je výdělečně činná, osobu, která je invalidní ve druhém stupni, a osobou, která vykonává veřejnou službu v rozsahu alespoň 20 hodin v kalendářním měsíci, vypořádal se s námitkou neuvedení zákonných důvodů při zahájení správního řízení alespoň implicitně. Z rozhodnutí lze seznat, že žalovaný měl zahájení správního řízení za zákonné, neboť důvody zahájení tohoto řízení musely být žalobci zřejmé již z poučení, které dne 20. 3. 2017 bez výhrad podepsal. Ostatně také soud dospěl k závěru, že žalobce nemohl být na svých právech zkrácen způsobem, jakým bylo řízení zahájeno, jak ještě dále rozvede.
32. Z rozhodnutí žalovaného také vyplývá, jak žalovaný uvažil o argumentaci žalobce, který se dovolával výsledků řízení oddělení zaměstnanosti č. e.: LBA-6967/2012-A3 a své účasti na projektu organizovaném úřadem práce a argumentoval nedůvodným vyřazením z projektu. Na str. 6 napadeného rozhodnutí žalovaný k této odvolací námitce uvedl, že na základě písemného sdělení oddělení zaměstnanosti úřadu práce dovedl, že se žalobce projektu „Prokop“ nezúčastnil, protože odmítl poskytnout citlivé údaje a podepsat Seznámení s pravidly, proto nemohl být do projektu zařazen. Z další pasáže odůvodnění vyplývá, že tyto skutečnosti žalovaný hodnotil v neprospěch žalobce, když uvedl, že své výhrady a nesouhlas vůči podmínkám a pravidlům zařazení do příslušného projektu měl žalobce uplatnit na oddělení zaměstnání. Žalovaný dále odvolacím námitkám oponoval tím, že pro posouzení věci je rozhodná pouze prokázaná účast na projektu, nikoliv prvotní snaha uchazeče se projektu zúčastnit, a že orgán pomoci v hmotné nouzi nezkoumá důvody, pro

kteřé se žalobce projektu nezúčastnil. Výslovně se vyjádřil k obsahu dokumentu č. j. LBA-6967/2012-A3, který se podle sdělení oddělení zaměstnanosti úřadu práce týkal průběžného hodnocení individuálního akčního plánu a ze kterého vyplývala povinnost účastnit se informativní schůzky k projektu. Skutečnost, že žalobce s těmito závěry napadeného rozhodnutí nesouhlasí, jak vyplývá z dalších žalobních námitek, nečiní rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným.

33. Dále se soud zabýval namítanými procesními pochybeními při vedení správního řízení o snížení příspěvku na živobytí. Předně musí soud odmítnout výtku, že nezákonnost rozhodnutí je způsobena tím, že v oznámení o zahájení řízení ze dne 14. 8. 2017, č. j. 88457/2017/LIB, úřad práce sdělil, že je možno se v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu seznámit s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim, a že v době zahájení správního řízení nebyly ve spise podklady, kterými by úřad práce odůvodnil zahájení správního řízení.
34. Podle § 46 odst. 1 správního řádu platí, že *řízení z moci úřední je zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení účastníkovi uvedenému v § 27 odst. 1 doručením oznámení ... Oznámení musí obsahovat označení správního orgánu, předmět řízení, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné osoby.* Dle odst. 3 uvedeného ustanovení *oznámení o zahájení řízení může být spojeno s jiným úkonem v řízení.* Např. právě s výzvou ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, že účastník řízení má možnost se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k podkladům rozhodnutí. V takovém případě se samozřejmě předpokládá, že veškeré podklady pro rozhodnutí jsou ve spise shromážděny.
35. Že tomu tak v souzené věci nebylo, vyplývá také z předchozího zrušujícího rozsudku soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 60 Ad 3/2018-33, kterým byla rozhodnutí úřadu práce ze dne 28. 8. 2017 i žalovaného ze dne 24. 10. 2017 zrušena pro nepřezkoumatelnost, protože skutečnosti, z nichž správní orgány vycházely, neměly oporu ve spisu. To znamená, že v okamžiku zahájení správního řízení ani následně nebyly ve spisovém materiálu shromážděny podklady pro rozhodnutí o snížení příspěvku na živobytí. Tuto vadu však měly správní orgány v dalším řízení napravit. Proto sám fakt, že podklady pro zahájení řízení a následné rozhodnutí ve věci nebyly shromážděny k okamžiku zahájení řízení, nezpůsobuje bez dalšího nezákonnost nově vydaných a nyní přezkoumávaných rozhodnutí úřadu práce a žalovaného.
36. K samotnému obsahu oznámení o zahájení řízení ve věci změny výše příspěvku na živobytí ze dne 14. 8. 2017, č. j. 88457/2017/LIB, soud konstatuje, že v souladu s § 46 odst. 1 správního řádu oznámení obsahovalo označení správního orgánu i řádné označení a podpis oprávněné úřední osoby. Předmět řízení byl vymezen tak, že se jedná o řízení ve věci změny výše dávky příspěvku na živobytí č. j. 8624/2014/LIB. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, vyplývá, že *„předmět řízení musí v oznámení o zahájení řízení identifikován dostatečně určitě tak, aby účastníkovi řízení bylo zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a aby bylo zaručeno jeho právo účinně se v daném řízení hájit“.* Nelze současně přehlédnout, že tyto závěry byly učiněny v případě, kdy předmětem řízení bylo uložení pokuty za delikt ní jednání, a současně byla soudy posuzována i otázka samotného vymezení skutku, v němž mělo protiprávní jednání spočívat. Např. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 24. 4. 2019, sp. zn. 8 Afs 82/2015, k otázce označení předmětu řízení uvedl, že oznámení o zahájení řízení nemusí obsahovat uvedení důvodů pro zahájení řízení, postačí označení předmětu řízení.

37. V projednávané věci byl předmět řízení v oznámení o zahájení řízení označen pouze rámcově. Pokud úřad práce s oznámením o zahájení řízení současně vyzval žalobce podle § 36 odst. 3 správního řádu k seznámení s podklady pro rozhodnutí, tj. měl za to, že má dostatečně zjištěny důvody pro vydání rozhodnutí o změně výše příspěvku na živobytí, nic mu v duchu zásady součinnosti s účastníky řízení ve smyslu § 4 správního řádu nebránilo, aby konkretizoval důvody, pro které bylo třeba řízení o změně výše dávky zahájit. V daném konkrétní případě však tento postup – nedostatečné označení předmětu řízení – nevedl ke zkrácení žalobcova práva účinně se v řízení bránit a uplatňovat svá práva, a to s ohledem na specifické okolnosti. Žalobce byl totiž ještě před zahájením správního řízení ve věci změny příspěvku na živobytí úřadem práce dne 20. 3. 2017 výslovně poučen o tom, že v souvislosti s novelou zákona o pomoci v hmotné nouzi, účinnou od 1. 2. 2017, bude měsíčně hodnocena možnost zvýšení příjmu vlastní prací a dále, že nebude-li žalobce jako příjemce dávky po 6 měsících pobírání příspěvku na živobytí osobou, u které se nezkoumá snaha zvýšit si příjem vlastní prací ve smyslu § 3 odst. 1 písm. a) body 1 až 10 zákona o pomoci v hmotné nouzi, osobou s nárokem na podporu v nezaměstnanosti nebo podporu při rekvalifikaci, osobou prokazatelně se účastnící na projektech organizovaných krajskou pobočkou Úřadu práce ČR, osobou, která je výdělečně činná, osobu, která je invalidní ve druhém stupni, bude mu částka na živobytí snížena na existenční minimum, tedy částku 2 200 Kč. Pokud tedy po 6 měsících od avizované změny zákonných podmínek pro výši předmětné dávky úřad práce se žalobcem zahájil právě řízení ve věci změny výše příspěvku na živobytí, muselo být žalobci zřejmé nejen to, že se bude rozhodovat o jeho právu pobírat příspěvek na živobytí a o jeho výši, ale musely mu být zřejmé také důvody tohoto postupu, právě s ohledem na předchozí poučení. Soud rovněž nemohl odhlédnout od toho, že žalobcem napadená rozhodnutí byla vydána až jako třetí v pořadí, poté, co předchozí rozhodnutí byla přezkoumána soudem. V průběhu řízení žalobce zákonné důvody, které vedou správní orgány ke snížení příspěvku na živobytí na existenční minimum, bezesporu naznal. Mohl se tak před vydáním přezkoumávaných rozhodnutí účinně bránit, k věci se vyjadřovat, proti důvodům snížení příspěvku na živobytí brojit, odkazovat na skutečnosti, případně na podporu svých tvrzení označovat důkazy, které vedou k závěru, že nadále patří do okruhu osob, na které se snížení příspěvku na živobytí nevztahuje. Nedostatečné označení předmětu řízení v oznámení o zahájení řízení tak nebylo vadou, které by měla za následek nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí úřadu práce a žalovaného.
38. Zkrácení svých procesních práv žalobce dále spatřoval v tom, že dne 14. 3. 2019 nebyl seznámen se všemi podklady rozhodnutí. Toto procesní právo žalobci přiznává § 36 odst. 3 správního řádu, podle kterého má účastník řízení právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům rozhodnutí. V daném případě úřad práce poté, co rozhodnutím ze dne 11. 1. 2019 žalovaný zrušil jeho předchozí rozhodnutí o snížení příspěvku na živobytí, pokračoval v obstarávání podkladů pro rozhodnutí a vyrozuměním ze dne 26. 2. 2019, č. j. 19027/2019/LIB, žalobci doručeným dne 8. 3. 2019, žalobce správil o tom, že se může v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit k podkladům rozhodnutí ve věci dávky příspěvek na bydlení, a to do 5 dnů ode dne oznámení vyrozumění.
39. Z protokolu o ústním jednání ze dne 14. 3. 2019, byť žalobce v obsáhlém vyjádření ze dne 17. 3. 2019 namítá nesprávný postup při protokolaci obsahu jednání ze strany úřední osoby, vyplývá, že žalobci v době, kdy se dostavil na úřad práce realizovat své právo ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, nebyl v listinné podobě předložen kompletní spisový materiál vedený ve věci snížení příspěvku na živobytí. Tuto skutečnost nepopírá v napadeném rozhodnutí ani žalovaný. Za rozhodující soud ve shodě se žalovaným ovšem

považuje, že žalobci byly v průběhu ústního jednání v listinné podobě předloženy doklady č. str. 188 – 197 a tyto mu byly následně i poskytnuty. Mezi těmito listinami byly stěžejní podklady rozhodnutí, ze kterých úřad práce a žalovaný vycházeli, a to sdělení oddělení zaměstnanosti úřadu práce ze dne 19. 2. 2019 a 6. 3. 2019. Právě na základě těchto sdělení oddělení zaměstnanosti úřadu práce bylo správními orgány obou stupňů konstatováno, že se žalobce prokazatelně neúčastnil projektů organizovaných úřadem práce.

40. Ze sdělení úřadu práce ze dne 11. 4. 2019, č. j. 33557/2019/LIB, dále vyplývá, že úřad práci vyšel žalobci vstříc a do datové schránky mu znovu zaslal celý obsah spisového materiálu vedeného ve věci snížení příspěvku na bydlení, konkrétně listiny č. str. 61 – 188, včetně obsahu spisu vedeného ve věci snížení příspěvku na živobytí. Žalobce se tak mohl před vydáním rozhodnutí vyjádřit nejen ke klíčovým podkladům rozhodnutí, ale k obsahu všech písemností, mj. též ke sdělení oddělení zaměstnanosti úřadu práce ze dne 18. 9. 2018 ohledně účasti na úvodní schůzce k projektu „Prokop“ v červnu 2017, a to v prodloužené lhůtě do 10. 5. 2019, kterou mu úřad práce poskytl ve sdělení ze dne 11. 4. 2019. Žalobce tak v žádném případě nebyl zkrácen na svém právu plynoucím mu z § 36 odst. 3 správního řádu.
41. Další výhrady žalobce se týkaly obstarání podkladů pro rozhodnutí a provádění dokazování mimo ústní jednání. Tyto námitky neshledal soud důvodnými.
42. Podle § 50 odst. 1 správního řádu mohou být podklady pro rozhodnutí zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. V případě žalobce správní orgány vycházely ze skutečností známých z úřední činnosti (zde je třeba dát žalobci za pravdu, že úřad práce je jediným správním orgánem a jeho organizační struktura a rozdělení kompetencí mezi jednotlivá oddělení není věcí účastníků řízení), a to ze skutečností evidovaných oddělením zaměstnanosti úřadu práce (dle prvostupňového rozhodnutí údaje v aplikaci OKpráce, které mohou být přenášeny do aplikace OKnouze), následně potvrzených e-mailovými sděleními ze dne 18. 9. 2018, 19. 2. 2019 a 6. 3. 2019. Ani to, že skutečnosti známé z úřední činnosti úřadu práce byly e-mailem sděleny konkrétními odbornými pracovníky oddělení zaměstnanosti na vyžádání oddělení hmotné nouze, nečiní z těchto sdělení svědecké výpovědi, o jejichž konání měl být žalobce vyrozuměn. Pokud se jednalo o skutečnosti probírané telefonicky (viz zmínka v rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2019, které však není předmětem soudního přezkumu), nic nesvědčí o tom, že by k nim správní orgány při vydání rozhodnutí přihlížely nad rámec toho, co měly za doložené shora identifikovanými e-mailovými sděleními oddělení zaměstnanosti. Vycházel-li úřad práce z písemných sdělení oddělení zaměstnanosti, je to právě výrazem spolupráce jednotlivých organizačních útvarů uvnitř úřadu práce. Sdělení oddělení zaměstnanosti úřadu práce ohledně žalobcovy účasti, resp. neúčasti na projektech organizovaných úřadem práce jsou svou povahou určitou formou potvrzení o skutečnostech známých správnímu orgánu z úřední činnosti, nikoli výpovědi fyzické osoby o tom, co sama vnímala svými smysly (zrakem, sluchem, hmatem apod.), jak je tomu o svědecké výpovědi.
43. K provádění dokazování takto získanými listinami mimo ústní jednání lze konstatovat následující. Podle § 50 odst. 2 správního řádu opatřuje podklady pro vydání rozhodnutí správní orgán, a to i bez součinnosti účastníků řízení. Současně platí, že dokazování provádí správní orgán zpravidla při ústním jednání a provádí-li správní orgán dokazování mimo ústní jednání, musí být účastníci podle § 51 odst. 2 správního řádu včas o takovém

úkonu vyrozumění, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Ve vztahu k citovanému ustanovení z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně z rozsudku ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012-40, ovšem vyplývá, že správní orgán není povinen postupovat dle § 51 odst. 2 správního řádu, tj. vyrozumět účastníka řízení o provádění důkazů mimo ústní jednání, jde-li o provedení důkazu listinou, neboť „[s] obsahem listinného důkazního prostředku se může účastník řízení seznámit při nahlížení do spisu, např. v souvislosti se seznamováním se s podklady před vydáním rozhodnutí.“ Z hlediska zásahu do žalobcových procesních práv je rozhodné, že žalobce, jak již bylo soudem rozvedeno shora, byl před vydáním rozhodnutí seznámen s kompletním spisovým materiálem úřadu práce, včetně sdělení oddělení zaměstnanosti, která se týkala jeho účasti, resp. neúčasti na projektech organizovaných úřadem práce. Ačkoli tedy žalobci nebyly hodnocené podklady oddělení zaměstnanosti úřadem práce čteny či sdělen jejich obsah při ústním jednání a nebyl ani vyrozuměn o dokazování těmito sděleními mimo něj, byl žalobci jejich obsah prokazatelně znám a mohl se ke skutečnostem v nich uvedených ještě před vydáním rozhodnutí vyjádřit a případně na ně reagovat např. i vlastními důkazními návrhy.

44. K rozsahu skutkových zjištění a žalobní námitce, že úřad práce nepřihlédl k obsahu spisů vedených oddělením zaměstnanosti, soud uvádí následující.
45. Z napadených rozhodnutí úřadu práce a žalovaného, které tvoří jeden celek, vyplývá, že důvodem snížení výše příspěvku na bydlení na částku existenčního minima 2 200 Kč od srpna 2017, bylo zjištění, že žalobci byl nepřetržitě vyplácen 6 po sobě jdoucích měsíců příspěvek na živobytí a současně žalobce není osobou, na kterou by se dle § 24 odst. 1 písm. f) zákona o pomoci v hmotné nouzi nevztahovalo snížení částky živobytí na částku existenčního minima.
46. Dle uvedeného ustanovení v pořadí šestou kategorií osob, u kterých činí částka existenčního minima 2 200 Kč částku živobytí, tvoří osoby pobírající příspěvek na živobytí déle než 6 kalendářních měsíců, současně jsou z této kategorie výslovně vyloučeny (nespadají-li ovšem tyto osoby do ostatních skupin § 24 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi):
 - osoby, u nichž se nezkoumá snaha zvýšit si příjem vlastní prací (§ 11 odst. 3)
 - osoby s nárokem na podporu v nezaměstnanosti nebo podporu při rekvalifikaci
 - osoby prokazatelně se účastnící na projektech organizovaných krajskou pobočkou Úřadu práce
 - osoby, které jsou výdělečně činné
 - osoby, které jsou invalidní ve druhém stupni,
 - a nakonec i osoby, které vykonávají veřejnou službu v rozsahu alespoň 20 hodin v kalendářním měsíci.
47. Mezi účastníky řízení je spor o to, zda správní orgány měly dostatečným způsobem zjištěno, že žalobce není ani osobou prokazatelně účastnící se na projektech organizovaných krajskou pobočkou Úřadu práce.
48. Soud má ve shodě se správními orgány za to, že snížení příspěvku na živobytí na částku existenčního minima ve smyslu § 24 odst. 1 písm. f) zákona o pomoci v hmotné nouzi se nevztahuje skutečně pouze na ty příjemce dávky, kteří se prokazatelně účastnili některého z projektů organizovaných příslušnou krajskou pobočkou Úřadu práce ČR. A pokud se příjemce dávky prokazatelně takových projektů neúčastnil, nezkoumá orgán pomoci

v hmotné nouzi důvody, pro které se tak stalo. Stejně jako nezkoumá, z jakých důvodů např. příjemce nebyl výdělečně činný, nebo nevykonával veřejnou službu.

49. Pokud měl úřad práce v žalobcově případě potvrzeno sděleními oddělení zaměstnanosti (sdělení ze dne 18. 9. 2018, 19. 2. 2019 a 6. 3. 2019), že žalobce se žádného z projektů organizovaných úřadem práce nezúčastnil, bylo toto zjištění pro rozhodnutí o výši příspěvku na živobytí v částce životního minima dostačující. Nebylo tedy vadou, pokud si úřad práce, případně posléze žalovaný nevyžádali rovněž spisové materiály oddělení zaměstnanosti a blíže se jimi nezabývali, nehodnotili výsledek řízení o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání, které je vázáno na jiné zákonné podmínky.
50. Ze sdělení oddělení zaměstnanosti úřadu práce ze dne 18. 9. 2018 ve spojení se sděleními ze dne 19. 2. 2019 a 6. 3. 2019 vyplývá, že se žalobce v červnu 2017 účastnil pouze úvodní schůzky projektu „Prokop“, protože měl výhrady k poskytnutí citlivých údajů, nebyl do projektu zařazen. Zda byly požadavky úřadu práce k zařazení do projektu oprávněné či nikoli, není ve věci rozhodné. Podstatné je, že žalobce nebyl do projektu zařazen a prokazatelně se ho neúčastnil. Stejně tak se nakonec neúčastnil ani projektu „Zpět do práce v Libereckém kraji“, také k tomuto projektu žalobce absolvoval dne 12. 2. 2018 a 9. 4. 2018 pouze úvodní schůzky. Rovněž k tiskopisům týkajícím se daného projektu měl žalobce výhrady, do projektu se nakonec rozhodl nenastoupit. Dále se žalobce dne 12. 2. 2019 zúčastnil úvodní schůzky ohledně projektu „Snadněji s Paktem zaměstnanosti Libereckého kraje“. Z hlediska § 24 odst. 1 písm. f) zákona o pomoci v hmotné nouzi na žalobce nelze hledět jako na osobu prokazatelně účastnící se na projektech organizovaných úřadem práce. Lze dodat, že dle sdělení oddělení zaměstnanosti úřadu práce se žalobce s požadavkem na vstup do projektu či se zájmem o rekvalifikaci na úřad práce neobrátil. Namítal-li žalobce, že po celou dobu pobírání příspěvku na živobytí aktivně spolupracuje a snaží se získat zaměstnání, nebylo možné k těmto skutečnostem v přezkoumávaných rozhodnutích přihlídnout.

VI. Závěr a náklady řízení

51. Na základě uvedených argumentů dospěl soud k závěru, že žaloba je nedůvodná a zamítl ji postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
52. Pro úplnost soud dodává, že žalobcův požadavek, aby soud zastavil řízení o změně výše příspěvku na živobytí a zrušil oznámení o zahájení řízení, vnímal jako vyjádření stavu, které ho chce žalobce docílit posouzením uplatněných žalobních námitek a zrušením napadených rozhodnutí.
53. Podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Podle § 60 odst. 2 s. ř. s. ustanovení odst. 1 neplatí, mělo-li být právo na náhradu nákladů řízení přiznáno správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění, nemocenského pojištění, pomoci v hmotné nouzi a sociální péče.
54. V souzené věci byl úspěšný žalovaný správní orgán, protože se však jednalo o věc pomoci v hmotné nouzi, na náhradu nákladů řízení nemá právo. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 21. květen 2020.

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně